

Om hjärtats avgudiska kärlek till de synliga tingen

Svar till en bekymrad vän

Käre broder. Guds frid!

Då jag hade genomläst ditt brev, kände jag blott, att jag dess mer älskade dig, ju mer elände där framkväller. O, min käre broder, jag ser så väl, huru det är med dig; dels känner jag din natur genom personligt umgänge, dels äro dina brev så klara speglar av hela ditt väsende, så att nog tror jag, att jag kan säga, vad sjukdomen är; men den kan därmed icke botas, dock möjligen något lindras. Nej, du får väl till stor del dragas med den, så länge du är här på jorden.

Har du läst om den envisa sockersjukan, vilken stränghet och ihärdighet i diet det erfordras, om den skall övervinnas? Just en sådan oavslätlig och sträng ihärdighet skulle här fordras för att icke låta sinnet följa sin starka benägenhet, utan ständigt hålla det åt motsatt håll, liksom sockersjukspatienten måste avskiljas från all möjlighet att åtkomma sådana ämnen, varav socker kan bildas i hans kropp, men däremot äta det osaltade köttet och buljongen. Så oändligen starkt lutar din natur åt att se *på kött*, på det, som är blott »hö och strå», nämligen på *dig själv* och *andra människor*, att du därför oupphörligt tar intryck av något, som synes, kännes, höres och svårligen kan behålla dig vid det *eviga, fasta, stora, sanna och verkliga*, som är *blott Gud*.

Till motvikt mot en sådan natur (jag tänker just ej på allvar, att *du* är särdeles ensam om den där naturen, vi lida alla av samma sjukdom, ehuru också somliga hava en lutning åt annat håll, åt det översinnliga, åt svärmerier o.s.v.) – nu till motvikt mot en sådan natur vet jag tvenne stora sanningar, som vore de rätta läkemedlen, eller borde vara de ögnamål, från vilka ögat aldrig skulle få vika. Dessa stora sanningar äro:

1. Alla människor äro *ett intet*, blott *ett väder*, blott *hö*, blott *stop*, och detta genomsyrat av all helvetets ondska, gift och ormaetter och

2. Gud är ensam allt, all *kraft*, all *nåd*, *godhet*, *trohet*, *kärlek*, *salighet*; och detta både i andliga och lekamliga ting.

Med andra ord, det skulle göra dig mycket gott att särskilt taga till dina betraktelseämnen: Rom. 9:16–23, Ps. 139, Job. 38 och 39 kap., Jes. 43 och 45: 2–7 m.fl. dylika och ur sådana texter djupt inpräglade i sinnet dessa praktiska tillämpningar:

A. Allt, vad som händer mig eller någonsin kan hända mig, är till varje minsta prick tillmätt åt mig av min evige himmelske Fader, av hans vishet, huldhet och makt – så sant Jesus säger, att *icke ett hår faller av vårt huvud hans vilja förutan*. Se ytterligare Jer. Klagov. 3: 37, 38; 2 Sam. 16:10.

B. *Allt, vad jag syndar eller någonsin kan synda*, skall icke för ett ögonblick rubba nådaståndet, så länge dock Kristus är mitt liv och synden min plåga och fasa. Ja, vore ock synderna blodröda etc. (Jes. 1:18). Och tag här allt Guds evangelium till hjälp och vederkvick rikligen din själ, så att du blir alldeles viss på, att du ändå är ett Guds barn med all din ondska, att Gud aldrig tillräknar dig synden. Då skall du få ny lust och kraft att döda synden, vreden, otåligheten, gottgöra det, du verkligen felat, och hädanefter bättre vaka. Men akta dig att göra sådant till villkor för tron, ty då nedsjunker du igen i din uselhet. Detta är det viktigaste.

Gud hjälpe dig, käre broder, mer och mer att så *stadfästa hjärtat med nåden*.

C-O Rosenius 1859